

Nyisztor Mik

f u l l t e x t

- „Hiába csöngetsz, már nem röpülök eléd. *Egy negyedik emeleti szelf számára bizonyos legrövidebb szakaszok merő teljességgel zsákcák a térben: nihilisztikus ortogonalitás.*”
Az idézet alatt lin rövidnadrágban X alakot (per)formál egy panelablakban.
{Total 69'24", Frázis Records}

MON a névtábláknak háttal áll. A három oszlopban tizenkét név. Smink, rövid kabát, cipzár, félcipő. A csuklójára narancssárga jelzés spriccol türelmetlenül, időközönként (a markában öngyújtó és telefon pelenkaszerűen dagadó és puha gumiborítással).

if {□ ⊥ MON; 1}
layer 04

Egy késő őszi alkony teljes impresszionisztikus eszköztára borult ki az üres játszótér fölé. Ezeknek a szerszámoknak a csörgését hallgattam az elmúlt huszonkilenc percben. A kazetta lejár.

Visszacsomagolom a zsebkendőbe, és bízom benne, hogy dev elő tud húzni egy *dekket* is a raktár szemetének releváns százalékcsékélyességéből. Ilyesmivel hírből is nehéz találkozni. Még mindig sápadt leszek a gondolatra, hogy a kazettát lin kizárólag nekünk keverte, gyúrta-dagasztotta és csévélte lisztporos fensőbbsséggel, lisztes köténykével.

S a szalag kész lett. Mi is vártuk, ó, hogy vártuk, dehogyan vártuk! Arany keszkenőbe vetette, és odadobta: nesztek, *gyerekek*, _hehehe_ felegyenesedett és elhajtott. Mi meg álltunk devvel, mint távolabb a maszatos dingók, akik szorongással néztek a BMW után az aszfalt sarából feltápáskodva, és nehezen folytatták játékot.

A legutóbbi partin nagyvonalúan leégettük a felszerelésünket az első negyedórában. (Kevesen engedhetnek meg másfél év leállást). lin álnaiv kháritasz-karlendítése, amivel technológiailag lehajolt hozzánk, hogy mi is hallgatósága lehessünk jóllakottan trillákat köpködő madár-rajtjának, még egy viszont-tréfára sem ösztönzött.

lin ekkorra már túl volt a pukkedli-sortüzeken, leszárított és gondosan leltárba vett minden babérlevelet, de még a forgolódása közben a járdára hullottakat is — s amint megjöttek az első toalettről mosolygó kritikák (az ember szarás közben telefonálva helyesel ilyen szendeséggel), a gyűjtemény méltóságteljesen megindult körülötte, szeretőn összezárulkozva, és lint ezután már csak csilingelő bábuinak lassú kóliói kötötték le. Ehhez semmi közünk nincs: lin abszolút nem-zeneisége érdekelhet zeneileg, meghallgatjuk az albumát, de hogy miért rohant hozzánk familiárisan tréfálkozva pénzügyi mélypontunkon, acélos antagónia.

- A borítóra szedett mondat meglehetősen erotikátlansággal fedi fel a mögötte húzódó anyagot, úgyhogy előzékenyen a zsebemben marad, az ilyesmi dev-et úgy sem hozza lázba, ő vérbeli *musiker*. Az idézet geometrikus előképe annak, hogy lin percepciói távol vannak, és a folytatásban üstökösi gustóval távolodnak az *élmény* valódiságától.

Igazi impresszió soha nincs élet-halál-kérdések nélkül: egy pillangó egyszerre hordozza a pukkadásig feszülő szín-szenzációkat és benne a hangtalan, vénynélküli halált. Aki belepillant a monoklis pszeudo-tekintetek hajmeresztő aktualitásába és vallathatatlan evolúciós csökönységébe (és nem csak egy elejtett virág, vagy egy borszesz-illékony bánat után képzeli), nem tudja kizárni a látvány síkjának azt a metszetét, ami az öntudatlan növekvést és a lehetséges

regressziót, a sejtökönómia merész kiépülését és legváratlanabb szétesését hordozza — az élet és a halál értékeinek halmazát. Egy koraesti lámpa hipochonder aggályossággal kiterített fénye egy padon meg néhány járdakövön, szintúgy egy kóválygó onanista „élménye”: az impresszió akkor *hasít* belénk, amikor mondjuk, észrevesszük, hogy egy ugyanilyen fény-mikroabszurdum makacsságával rohanunk egy gigantikus helyi univerzum valamelyik időzónájában.

- 04 A felvétel *_még a szalagon is_* lenyűgözően tanúskodik egy apró panelszobában elférő <up-front-high-tech> stúdióról. (Még a cseresznyefa beépítés is bemelegítés nélkül vizualizálható).

Az album kétharmada orvosi diétázáshoz szánt zene. lin csendesen és egyenletesen pönget, mint valaki, aki a sarokban elfoglalja magát — ezzel semmi gond nincs, a szembeállítás éppúgy ironikussá tesz melódiát, mint pépessé áztatott tápanyagot. Az utolsó számban lin egyszeriben felrúgja az ágytálat, és meglátjuk az eddigi hangzásban a makacs individuumot: szólóba kezd.

lin szólója egy lakótelepi játszótér konkrét zajai és a különböző színpadi tónusokban megmerülő ének (és lábdobogás-kísérete) között vergődik: hol zajossá, hol harmonikussá maszkírozza magát, de végül semmi sem történik. A legnagyobb feszültség akkor keletkezik, amikor a nő elkezdi különféle erőltetett hangokat kiadni, miközben lin noh-kíséret-stílusban örült mandolinszerű tremolóba fog (lábdobogások).

Zárlat: a nő felhagyva minden hangkísérlettel, egy nyelvóra stílusában, a színészséget teljesen mellőzve kérlelni kezdi lint, hogy ne hagyja el, próbálják meg újra, satöbbi. Az utolsó gitárhang a hangszertest megdöndülése, ami a húrok hangszőreinek tipikus borzongása felé úszik ki; lin lerakja a gitárt. (Élt bennem a remény, hogy a végén legalább szétcsapja egy baltával — egyből leadta volna bármelyik röntgenszemű rádió).

Mielőtt a csönd másodperceinek szaporodásával növekvő kényelmetlenségünkben vagy dühünkben kivennénk, és örökre elfelejtenénk az egész albumot, tudós érzékkel női zokogást vág be — úgy hangzik, mint egy eddig elnémítva futó sáv véletlen behúzott visszhangvisszhangja, ami aztán exponenciálisan tovább bonyolódik. Echo belőve maszturbál Nárciszlin távozása után.

layer 03

A kulcsait először a cipőjére ejti, másodjára belerúg. A csomag loccsan, és a falnál kiterül. lin utánacsúszik, és dühösen a csempéhez szorítja a cipője orrával. Kilátástalan minden csörgő ellenállás. Az ujjak szigorúan, verejtékesen tömők a koszos kabátzsebbe. Az ajtó döngve becsapódik. Kalapácsütésre egyszerre minden törvényeszerű.

Ilyenkor vagy a netkávészójába megy, vagy a nőjéhez. Ha az első, akkor pornó lesz, ha a második, akkor tautológ testiség jól beállított fényeknél. (lin vagyonos teste savanyú az izzadságtól. A nő úgy jön be, mint egy weboldal; lin a képernyőt tapogatja. Újra és újra pixeleire bontja a látványt *_mindegy, hogy konkrétan mit lát_* majd összetapasztja, és a negyediknél elélvez. A nő nem sokára kimegy a mosdóba; mielőtt mindent kiöblít, becsukja az ajtót. Újból sötétség a lakásban.)

- 03 lin a tömbtől távolodva *_úgy tűnik_* egyre kevésbé van tekintettel a vonzási törvényekre. Két méter és egy pillanatra mintha dacos emelkedésbe kezdene. Motorfék. Egy Szuperhős megrántja az aszfalt gőzölgő abroszát, Leviatán Lin és az emberek nyomban lehemperednek. Pár alacsonyan porzó horzsolás a kifutón. Botlás volt — pont a robajlás közepén. A BMW-je előtt. A szárnyak süvöltve csapódnak lin feje fölé, és rugdalózva távolodnak, mint a füst.

lin a kocsiban szinte berúgja a motort, és bosszúsán húzza be a szokásos kéziféket, mielőtt gázt ad. (Mindazonáltal: tolhatja a diopriáit Gucci-kerettel az arcába, a lakáskulcs a földön maradt, amit tűnődve teszek el).

Vajon lin negyedik emeleti életére állított merőleges tényleg olyan *nihilisztikus*, amelyen empirikus melankóliával odafönn megírta?

Elsőként bármilyen egyenes érdekelt volna, ami végre leválasztja önmagáról, vagy másként, összefüggésbe hozza más-sal is. Másodsorban, hogy a relációja a nővel nihilisztikus vagy éppenséggel vitális, kiderült volna, ha tényleg felállítja. Persze, ha nem, hát nem.

Ha Nárcisz nem éli át a síktükrözés euklideszi tanát teljes létfelületével, akkor a lágyan sárgálló patakpartra csak sziesztázni húzódtott és sokáig élt volna, ám így legalább önmagával kapcsolatba került (önkezén kívül) mielőtt végzett magával, s pont ez mentette meg ortogonális románcát a nihilizmustól.

lin ironizáló tétele, miszerint a legrövidebb szakasz, ami az életét a nővel összeköti, a legrás (homlokegyenest a betonnak), mindössze tehetetlen vigyorgás az ablakból. lin még sose csinált mást, mint amit egyedül élvezett — az albuma a legértelmetlenebb, de diliházi logikájával épp ezért a leghajthatatlanabb hátat fordítás nőnek, távolságok-nak, matematikának. Végig egy kitérő egyenesen haladt, pedig pont a merőlegesség tételezése menthette volna meg az albumot lin a nihilizmusnál még érdektebb állapotától, ami, úgy tűnik, nem más, mint onánia.

□ {Egy női arckép jut eszembe, amit egy őszi kiállításon láttam.

Az arc egyszerre domborodik elő egy négyzetesen kivágott fátyolszerű réteg *mögül* és a környező sötétségből, bár az az érzésem, hogy a hagyományos térbeli illúziók relevanciája eltüntethető, mint bizonyos optikai trükkökkel a szürkefoltokra irányított képrészletek.

A szokásos perspektivikus enfilade helyett egy sokkal bizonytalanabbnak tűnő harmadik dimenziót észlelünk, *rétegek egymásra rakódását*. Különbség és összemosódás tetszőlegesen definiált: és csak azért nem véletlenszerűen, mert lesütött rétegek eredeti különbségét (abszolút hierarchikus távolságát) jelző vágások mutatnak némi orientáló összefüggést, *vezetik a tekintetet* — hogy ezt a tárlatvezetői refrént recsegtessem izzadó kezekkel. A vágás mentén részletek, formák (más rétegek) feltételesen el is távolíthatóak, azonban minden értelmezésben megmarad a legszűkebb értelemben vett arc: első ránézésre az orr és a tekintet, ami alatt *_trükkös ecsetfonással kialakítva_ felfedezhető* egy másik szempár is, csukva.

Ez a lesütött, eltávolítható, de az analitikus vágásokkal *_néhány feltételes mondat terjedelméig_ mégis megmaradó rétegzettség* fogott meg. Abban a pillanatban nem követtem a kép semmiféle festészeti vagy filozófiai vérvonalát — azonban a rokonsága a szóviccekkkel és a sminktrendekkel felkeltette a figyelmemet.}

layer 02

MON belefeszíti a puha seggét egy elasztikus fekete háromszögalakzatba, aztán keményen visszazuttyan a sarkára. Fénytelen mellecskét óvatosan beemeli az előkészített kínálókosárkákba, és a szalvétákat igazgatva kirohan a fürdőbe. A rózsaszín kölykök vidáman meztelenkednek a párnák oldalához simulva. A pamuttal bizalmasan összeemelegedni készülő puncija mellől szilárd meggyőződéssel még a házi tündérkét is kirakja. Hogy csönd legyen. (Ám egyet se kell fordulnia, egy gyors simítással már vissza is csenem. A sötétségben levélzörgés és tücsöksikolyok élednek a magas húsfalak tövében. A hüvelykformára kiduzzadó pillangóíriszek remegve méregetik a bugyijában nyíló óriás torkot). MON vidám, fényszantaliós lámpásai bizalmatlan szikrákat szegeznek hozzám, miközben sietve továbbbrúgja magát. Röppenés a szekrényhez, a szobából röppenés a nappaliba. Ahogy a huzatával újból élem ér, mielőtt továbbröppen, enyhülően végigsimít a farkamon. (A tündérke megint megreccsen, és halkán nyöszörögni kezd — MON ijedten kapja magához az elidőző kezét, és becsapja a fürdőszobajátót. Mielőtt odabenn parfümös porzómozdulatokkal besíkosítaná a nyakát, ingerülten kiveszi a kis lényt. Kimerült tekintetek néznek föl rá. A szárnyacsok a lapockáinak tövénél halálosan összeáztak. A kukafedő puffanása örökre bűdös sötétségbe borítja).

02 MON magánmanzárdjában mérges kemikáliák váraognak, hogy a legváratlanabb színeket kölcsönözzék az arc indultatos rügybontásához. A bibelakosztályon egy aranyszőrű oroszlán és elterülő hímtagja ébredszik; a pöttöm |mon| álomszerűen megoldódó sminkproblémaként röppen ki a szeméből. Mielőtt nászba kezdenek, behúzzák a függönyt.

Amikor bejelentette, hogy programja van estére, *_füttyszóra_* igazi vásári látványosság gördítette be hozzánk bohócu-gróstr nyekergő szekereit. Természetesen a leghálásabb helyesléssel kell üdvözöljek minden ilyen szemfényvesztő (szemfényező) eseményt. A kápráztató artista-tűzkerekeket, cylinder-cookie-kat és primadonna-csókukat hányó ostromgépek csámpás processziója mindig hordoz valamit a „nagy művészi lehetőségekből” is.

A kiteljesedés még tart. A szíromrelaxák néha viaszos nyikorgással meginganak, felbuzdítva néhány gyönyörű képzetet a nézőkben. A megengedett távolságból figyeljük a meresztő attrakciót.

{Mi történhetik mindeközben *logikailag* az arccal?

1) A szemhéj általában kétféle modorban festhető: a sminkkel vagy a szem *mögé* utasítódik (egy árnyékkagyló lesz, a kártyapakli széttolásához hasonló mozdulattal résnyire kicsúsztatva a szem mögül), vagy a szem *főlé* (elé) kerül, román bolthajtásként. (Egyes bizánci oltárképeken a glória már szinte kapuként stilizálódik az arc elé, a figurák mintegy a szentség logosz-fedőrétegéből lesznek kihasítva).

2) Forma és felület harca: a smink egy sima maszkfelület és külső, idegen elemek (sötétlila ajak-banánok, aranyozott szemhéj-sisakocskák) összetapasztása, logikai uniója. Ebben az unióban megmarad a térbe-terpeszkedő formák és a határtalan kiterjedésére fennhézó felület összebékíthetetlen idegensége, az arc morfémái szinte összefüggéstelenségig eltávolodnak egymástól és a szerveződés irányítójától, a valódi arcgyöktől.

A játék ellentettje lehet (bár lényegileg ugyanaz a szembenállás), amikor a szemet és a száját a bőrre felvitt felület *kilyukadásának* ábrázolják. Egyedül a szemgolyón és a szájon fognak a fények, a tükröződések a környezetből. A szempilla itt vagy egy külön réteggént lebeg a szem fölött (azonosíthatatlan távolságra), vagy vastagítás nélkül a „szemkivágás” kontúr-hibájának, kerületi textúrájának tetszik.

3) Anyag és felület szembenállása: a szemöldök vékony prémrétegének anyagi differenciájához hasonlóan a szem környékét fémes, az arc anyagán túli anyaggá, szerveslenné változtatják, fémesítik. Még érzékelhető valamennyire a bőr eredeti pórusos minősége, de annyira túlmateriálizált rajta a festés, hogy nem értelmezhető az alapozó tónus semleges felületén történt vágásként, hasítékként.

Az arc a kétirányú *_anyag- és formális felület-irányú_* eltoláskontraszt mögé tűnik el.}

Amint befejeződik a rituális önmegtermékenyítés, MON örökösen nap felé néző szépségének hegyén megáll az utolsó vezérsejt a lengő ismeretlenségben. Lepakcsolja a villanyt. Az előszoba tiszta levegőjén át jól látható a legpompásabb erekció: a *nő*, aki önmaga magzata — *sminkben*.

A sminknél szó se lehet másképp szépségről, csak mint a szépség mítoszáról, ami mögött óriási porzók, öblös szikla-hasadékok, gyűrődve puffadó gyümölcs-amorettók, holdperiódusok és nedvdús nimfák serege áll, az Istennő intésével azonnali *_egyszerre rőfögő és enharmonikus_* orgiára készen. *A dísz egyedül a vitalitással vállal vértestvérséget.*

A szertartás, ahova megy, érintetlenül hagyja a szent arcot, nem dülja fel, mint egy tényleges nász, itt csak egyfajta körbehordozásáról van szó. Később folytatjuk. Még egy rövid csücsörítés erejéig érezteti, hogy távozóban van, aztán utoljára hozzásepri makacsul megfogalmazott látványát a tükörkép jegéhez, és hűvösen kilép.

layer 01

Nyomban telefonálok. Zef jelzi, hogy nagyon örül, percek, csók és mindjárt ott lesz. Amint letesszük, már látom azt a három egyszerű bólintást, amiből apró csendüléssel egyszeriben összeáll a ruházata, szinte az arcom előtt érzem négy könnyed fésűmozdulatának légörvényeit (frizura kész), és a lépcsőházban, abban a pillanatban hallhatóvá válik a szuperdízel-dorkójának friss reccsenése a csempén, mielőtt kipattan a lakásból. Már is késésben vagyok.

Zef szerelmi előkészítése a másfélpercnyi telefonbeszélgetéssel pontosan merőleges MON távozásának virágirányú vektorára. MON cirmos szíromszíneit ekképp átvágva, a kehely belsejében ismét feltűnik a modelli arc, vonzatoktól

mentes grammatikai szerkezetével, abszolút hernyóállapotban, lehetséges leendő életéből szinte semmit se mutatva. Gondoltam, amint MON kivágja magát a képből, hogy _az illatban habzó termékenységet, mint egy kígyót húzva maga után_ a körmenetbe vesse magát, megnézem, mi látható mögötte a lyukban.

- 02 Zef úgy csattan ki a sarok mögül, mint egy feltépett légzáras csók, a cipőjének gumitalpa épphogy megfékezi. (Szuszogó pussz-pussz, fátyolos reminiscenciák, ennyivel kell beérem. Hátrébb lépünk.) Barnás kis szösz integet alakja fölött. Váratlan-talanul — linn_elinnen — regenerálódva. _köszöniszépen.

Először látom szimmetrikusan kipihentnek. Bólint. A fejpánt sehol: áramvonalas búbján csak egy vékony bóbítás borítás. (Közelebb húzom). Jól van. Már összehasonlíthatatlanul. (Vajon mennyit sírt ez a szem? Duzzadt arcüregek: a taknya, mint a tejsav a műszerizmok alá gyűlik. Mire kiszírogja az egész lin-históriát, minden arcvonása szálasabb, mint valaha).

Az ismeretlen, színes üdítőitaloknál fogva kihúz a kertbe. A sötétség zizegve hullik ránk az utolsó lámpa után. Piócafént tapadok az arcára, ami a szívószálra tölcseresedik. Legszentebb bűneim, legszerelmesebb látványkortyaim indulnak meg az emésztőnedveivel versenyben.

Zef pszichológiáról beszél, a karrierjéről, az emberi élet szakaszairól. Azzal az izgató arcával pedig olyan tökéletes forma, amiből a legterméketlenebb termékenységi figura készülne, a legkőszerebb genitáliák, amit valaha is iramos vérrel és zuhogó hormonokkal világgá-képzeltünk. Mintha az indonéziai rút pározó szobrocskák egyik merev tagjával társalognék. Miközben előadja nemünk történeteit, úgy tűnik, egyszerű papnő, ám ugyanakkor a feje és a testének helyzete szentélyek falába vésettséggel valósága e mitológiának.

Egyedül az arcának a legtökéletesebb megfigyelésével, teljes körű szenzoros megfogalmazásával törődöm. Egy idő után már csak ez a rettentő hasáb tüzel az agyamban, az a bronzszobor, és féltő lesz, hogy amikor megszólalok, véletlenül az arcának egy öntvénycsontját lökik ki a beszélőizmaim. Vajon lehet-e közelebbi viszonyom ezzel az arccal, mint a pázrás párbeszéde, ahol a morfémák húsból, bőrből, csontból vannak — s ahol lökésben, karcolásban, nehézkedésben, harapásban tagolódnak és variálódnak?

Zef ügyesen hörpög. Fogalma sincs, miről beszélgetünk valójában, de eleinte megnyugtatja, hogy egyáltalán artikulál. (A kifejezés tornái ugyanolyan tökéletesen vonalazódnak az arcán, a legfinomabb izomszálakig, mint egy jól formált test izomkötegei az egyenletesen mozgó súlyok terhe alatt). Mire kiürül a második üveg, kíváncsivá teszi, hogy nem akarja letenni a tekintetemet. A harmadikat már csak megbontja, a kezében marad. A keblében kibiztosítva bizserég egy hirtelen ölelés kábulata: nem akar távolabb húzódni. Zavarban van.

Később úgy vall erről, mint egyfajta charmomról. Még mindig bármikor kipöckölhetném bíbor ruháiból, mint egy nyáltól fénylő gombot. Az egész választásom kérdése. Hogy ez az aktus a szerelem felismerése előtt vagy után történik, teljességgel mindegy, az érzés (ezúttal *kognitívan* meghatározva) mindössze logikai kapcsolatban áll a választással — igazságvonatkozásba állítja.

A párválasztás mindig mértani gesztus, így lehet a legillogikusabb is — ettől még ugyanúgy a legvitálisabb. Nő és férfi viszonya: evolúciós merőlegesség. Zef arcából vajúdott nimfáját hátrébb tolom. Akármilyen kifejezésre kész lendületek dülöngélnék a tagjaiban, számomra *hamis* minden mozdulat.

Fél tíz, dev már vár. Jó volt — hát hogyne. Kicsit hűvös lett. Néz rám és kémlel. Éjszaka van.

layer0 devvel a sebtében felállított munkapadnál állunk. Röviden elmagyarázom MONnak, hogy hol találkozunk. Miután
01 kinyom, lerakom a telefont, amit lin töltőjéről kölcsönöztem a projekthez.

dev színpadias mozdulatokat tesz, aztán felveszi a védőszemüveget. Alig két napja vette az új decoupl-fűrészét. Mosolygunk. Huszonnégy másodperc nem rossz idő. (Bemelegítésnek elég is, a félbevágott készüléket kidobjuk az ablakon a sötétbe).

A futó_szalagunkra először én válogatom a hanganyagokat, dev van a pultnál: miután átfűrészeli az asztali lámpa gerincét, megkezdjük az egyik rugóját is. A fűrészlap egy remek pattanással beleszakad (dev még fel is szisszen, ahogy hátravetődik). A nem várt hang örömére új kompozíciós egységet nyitunk.

Az utolsó tartalék fűrészlap egy fém gyümölcsöstál peremén vetemedik halálra. (Nature/mort: eddigre már felkockáztuk az ananászt és két döglött narancsot is — a turmixot a gyümölcstálhang frekvenciái köré fogjuk tölteni). Az egész téma lin billentyűzetén zárul egy hatalmas 'danse macabre' futammal: a billentyűk felpattanó zárhangok egész tűzijátékával kápráztatják el coda-szomyas gyermeki lelkünket.

dev mikrofonnal a kezében mélyen kihajol az ablakból, hogy összeszedje a hatalmas dörrenésből szétszóródó hangrepszeket. Ezután szigorú művészi munka jön: megvágjuk a szalagot, da capo, ám ezúttal digitálisan. Másfél óra tröszt eredményét kihúzzuk egy friss szalagra, és lesütjük egy cédére is, a többi szíves szuvenir. Előveszem a kulcsot.

0 {kill_lin_cs — avagy a metszetek poétikája. Utolsó lecke.}

Lendítem az ajtót, kivetődöm a száraz zajok közé. MON bemér, közben ügyesen elszívja. Félkézzel igazít a galléromon, aztán eldobja a kiürült csikket az avarba:

Milyen gyorsan lenn vagy! Csak a haverod cuccai. Egy kicsit hamarabb értek ide.

Merőlegesen jöttek.

Sok ilyen haverod van? Vagy már nem?

Vicces vagy.

Hogy történt?

Gondolom, devvel dulakodtunk. Aztán a dekk kiesett. Mehetünk?

Mikor vetted a fűrészét?

Nem az övé. A csikkeidet szedd össze.

Kösz, dev, majdnem kifejelettem az útilistámról.

Komolyan mondta. lin nyomozni fog. Semmi útilista. dev vérbeli *utilitarista*.

Rágyújtok. Ez az utolsó, amit megengedhetek egy ilyen szóvicc után ezen a helyszínen. Még egy pillantást vetek a dev nyakából lógó mikrofonokra, aztán bedobjuk a friss cédét lin postaládájába, és a kazettával továbbállunk az éjszakában.